Nr 161

av herr Hermansson m. fl.
om införande av 30 dagars semester.

Till de två senaste årens riksdagar har vänsterpartiet kommunisterna rest kravet om en förlängning av semestern från 24 till 30 dagar. Motivet för en femte semestervecka torde inte vara obekant. Utvecklingen inom produktionslivet för med sig en allt snabbare förslitning av människorna. Rationaliseringar baserade på effektivitetsjakt skruvar upp arbetstempot. Allvarliga hot skapas mot de arbetandes fysiska och psykiska hälsa.

Semestertidens längd måste anpassas till förhållandena på arbetsplatserna. Många riskerar i sitt dagliga arbete allvarliga olyckstillbud. För många innebär den alltmer ökande monotonin, rutinuppgifterna utmed ett löpande band, de oregelbundna arbetstiderna stora påfrestningar. De äldre får det allt svårare att hänga med i det snabba arbetstempot. Den dagliga arbetsmiljön är inte sällan helt omänsklig.

Dessa förhållanden måste givetvis bekämpas med flera åtgärder. Vi ser en förlängning av semestern som en sådan. Opinionen för en femte semestervecka är i dag utbredd på våra arbetsplatser.

Riksdagen, som hittills avslagit våra förslag, har i sin motivering anfört "att frågan om en förlängning av den lagstadgade semestern är – liksom då det gäller en fortsatt kortning av arbetstiden – inte i första hand att se som en arbetarskyddsfråga utan främst som en fråga om samhällsekonomisk prioritering". Det anmärkningsvärda är att utskottet helt gått förbi själva sakfrågan. Utvecklingen på arbetslivets område får ju, om inte kraftfulla åtgärder vidtas, starka negativa effekter. Kostnaderna för dessa effekter kan bli långt större än vad en femte semestervecka skulle innebära. Kärnfrågan är: Skall prioriteringar göras på arbetsköparnas villkor eller skall de utgå från lönearbetarnas krav på rimliga arbetsförhållanden? Kravet om lagstadgad rätt till en längre betald semester måste ses som ett led i strävandena att förbättra förhållandena för lönearbetarna. Att som utskottet avvisa förslaget med åberopande av "samhällsekonomiska prioriteringar" är att helt avlägsna sig från arbetslivets verklighet.

Semesterlagen är utformad som en arbetsmarknadens skyddslagstiftning. Den skall vara ett skydd mot överansträngning och förtida förslitning. Den skall garantera en ekonomiskt tryggad arbetsfri period av sådan längd att tillfälle kan ges till att helt koppla av från arbetet. Nuvarande lagstiftning utestänger emellertid stora grupper från full semester. Till dessa frågor återkommer vänsterpartiet kommunisterna i en annan motion till årets riksdag.

Tillsammans med andra åtgärder för att förbättra arbetsvillkoren kan en längre semester vara ett bidrag mot utslagning av arbetskraft ur

produktionen och bereda de lönearbetande drägligare levnadsvillkor.

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen uttalar sig för en ändring av gällande semesterlagstiftning innebärande en till 30 dagar förlängd betald semester och hemställer hos regeringen att skyndsamt utarbeta förslag om härav föranledda lagtextändringar.

Stockholm den 18 januari 1974

C.-H. HERMANSSON (vpk)

EIVOR MARKLUND (vpk)

NILS BERNDTSON (vpk)

PER ISRAELSSON (vpk)

GUSTAV LORENTZON (vpk)

LARS WERNER (vpk)
i Tyresö

KARL HALLGREN (vpk)